

Prv ý s o u d jmenoval na návrh většiny veřejných společníků podle čl. 133 obch. zák. na místo dvou resignovavších likvidátorů nového likvidátora. R e k u r s n í s o u d uložil prvému soudu, by zahájil s účastníky řízení ohledně jmenování dalšího likvidátora a podle výsledku jednání rozhodl o ustanovení druhého likvidátora. D ů v o d y: Podle čl. 133 obch. zák. vyžaduje ustanovení likvidátora společnosti souhlasu všech společníků. V daném případě došlo k ustanovení jediného likvidátora k návrhu většiny společníků, nikoliv všech společníků, zejména ne společníka Antonína P-a jun., resp. správce jeho konkursní podstaty, jenž vzhledem k ustanovení §§ 3 a 78 a násl. konk. ř. vstupuje v práva úpadcova, pokud jde o správu úpadcova jmění. Správce konkursní podstaty veřejného společníka Antonína P-a jun. Dr. Alfred M. stěžuje si proti citovanému usnesení a navrhuje, aby ustanoven byl ještě jeden likvidátor z důvodu, že konkursní podstata jmenovaného má zájem na ustanovení dalšího likvidátora. Vzhledem k ustanovení čl. 133 obch. zák., jež vyžaduje svolení všech společníků k ustanovení likvidátora, bylo stížnosti správce konkursní podstaty společníka Antonína P-a jun. Dr. Alfreda M-a vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Článek 133 obchodního zákona povolává jako likvidátory, není-li dohody společníků, všechny společníky nebo jejich zástupce, k nimž patří, upadne-li společník do konkursu, správce jeho konkursní podstaty (Staub-Pisko, Komentář zum Handelsgesetzbuch čl. 133 § 4). Likvidační podíl společníka jest jeho jměním podrobeným exekuci, spadá proto do konkursní podstaty společnickovy (§ 3 konk. ř.) a jest odňat disposiční moci úpadcově (§ 4 konk. ř.). Nepřísluší proto tomuto společníkovi spoluúčast na likvidaci společnosti, kterou se mají získati prostředky pro výplatu jeho podílu, nýbrž na jeho místo nastupuje správce konkursní podstaty; byl proto správce konkursní podstaty společníka Antonína P-a jun. také oprávněn k rekursu proti usnesení, kterým byl bez jeho spoluúčasti, místo dosavadních likvidátorů, kteří se funkce vzdali, na návrh některých společníků, jmenován jiný likvidátor.

Čís. 14560.

K § 166 c. ř. s.

Nezpravil-li opatrovník o roku toho, jemuž byl podle § 116 c. ř. s. zřízen, nezakládá to zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 25. září 1935, Rv I 1627/35.)

Prv ý s o u d ponechal směnečný platební příkaz proti žalované, již zřídil podle § 116 c. ř. s. opatrovníka, v platnosti. O d v o l a c í s o u d nevyhověl jejímu odvolání, podanému z důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. D ů v o d y: Zmatečnost spatřuje odvolatelka v tom, že jí v řízení první stolice byl zřízen opatrovník, ačkoliv pro to

nebylo tu zákonných předpokladů, kterýmžto postupem jí byla odňata možnost před soudem projednávatí a všechny okolnosti k účelnému hájení potřebné ve sporu uplatnit. Uvádí, že své bydliště nezměnila a se neodstěhovala, nýbrž že nebyla zastižena jen proto, poněvadž dlela mimo Prahu. Ke zřízení opatrovníka podle § 116 c. ř. s. není však zapotřebí, aby nebylo známo bydliště osoby, které se má doručovati, nýbrž, aby bylo osvědčeno (§ 115 c. ř. s.), že její p o b y t jest neznám. Bydliště žalované bylo sice známo a její adresa žalující stranou udaná byla správná, avšak přes to byla žalovaná neznámého pobytu a tato okolnost byla dostatečně osvědčena zprávou poštovního úřadu. Náleželo poště, aby dříve, než soudu hlásila závalu v doručení, se o tom přesvědčila, což podle této zprávy skutečně učinila. Ježto podle § 115 c. ř. s. stačí pouhé osvědčení, mohlo doručení býti vykonáno k návrhu žalující strany veřejnou vyhláškou a byl tu předpoklad § 116 c. ř. s. pro zřízení opatrovníka.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Neoprávněnost výtky zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. činěné proto, že pro zřízení opatrovníka dovolatelce v řízení před prvním soudem nebylo podmínek § 116 c. ř. s., vyložil odvolací soud v napadeném rozsudku, a dovolatelka se odkazuje na příslušné důvody tohoto rozsudku. Výtka dovolatelčina, že ji opatrovník nevyrozuměl o svém jmenování, takže nevěděla o projednávaném sporu, nemohla by, i kdyby byla pravdivá, přivoditi zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., poněvadž případné opomenutí opatrovníka řádně soudem ustanoveného jde na její vrub. Osoba, které je opatrovník zřízen, jest jím na své nebezpečí a náklady zastoupena tak dlouho, dokud sama nevystoupí nebo zmocněnce nepojmenuje (§ 117 odst. 1 c. ř. s.). Podle toho nebyla dovolatelce odňata možnost před soudem projednávatí nezákonným postupem, zejména porušením předpisů o doručování, a není proto dovolací důvod čís. 1 § 503 c. ř. s. opodstatněn.

Čís. 14561.

Ustanovení § 161 první odstavec nesp. pat. nezbavuje soud povinnosti slyšení odkazovníka jako účastníka (§ 18 odst. 2 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n.), má-li býti vydáno rozhodnutí, jež se přímo dotýká práva odkazovníkova.

(Rozh. ze dne 26. září 1935, R I 361/35.)

Pozůstalostní soud odevzdal usnesením ze dne 30. dubna 1933 pozůstalostní jmění zůstavitelově sestře Emilii G., jež se bezvýjimečně přihlásila za dědičku ze závěti, a přikázal legatáři nezl. Otu T. částku 76.000 Kč, ačkoliv jeho odkaz byl zůstavitelem určen částkou 80.000 Kč. Pozůstalostní soud uspokojil se v tomto ohledu jednostranným tvrzením dědičky Emilie G. o udánlivé dohodě s legatářem, aniž ho o ní vyslechl.